

INDIENSTUREN JULI AUGUST 2010

Så sidder vi i flyvemaskinen på vej til Mumbai. Jeg har lige talt med min sidemand om rejseplaner, og han siger, at et rundtrip: Bangalore, chennai, puna, mumbai og goa, er en god ide. Der er godt nok meget varmt i Chennai, men der er en udmærket strand kaldet "fisherman- cove". Det må jeg se nærmere efter i min håndbog over Indien. Han siger også, at det er bedst at reservere toget fra Mumbai til Goa allerede nu. Så det vil jeg nok gøre. Ellers er det gået godt. Vi kom planmæssigt af sted fra Maribo i god tid til at nå toget til Nykøbing. Herfra fredelig tur til København, hvor Finn var og modtage os på Hovedbanegården. Så tog vi i lufthavnen og afleverede bagagen, hvorefter vi tog metro til islands brygge og gik ned til udlandsvaccinationen og fik vores tyfusvaccination af den rare overlæge. Børnene fik lidt ondt i skulderen, men det er nu gået over. Finn havde lavet fin middag med kylling og grøntsager, og vi spiste det hele.

Vi kom godt af sted med SAS til Frankfurt, og nu er vi så på vej til Indien!

Derfor er der ikke noget at gøre. Al ting bevæger sig lige så stille af sted. Lige som vandet i floden i går på krydderifarmen, som vi besøgte. Og de små slanger som spiste den lille fisk. Ormen med de lange farlige hår som giver kløe. Chaufføren med de hektiske bevægelser. Den drønfarlige trafik her i Goa. Som øjensynlig bliver værre og værre jo længere vi kommer ud i landet. Det indiske subkontinentet. Kortet på væggen her i værelset. Ib Michael som står i vejen for mig med alle sine ord. Og igen disse angstanfald med kramper og rystelser og Bynkes mail, som straks indeholder en "farlig" fil. Gudhjælpe mig. I går da jeg havde vekslet penge så jeg en avis med et frygteligt billede af et tog som var kørt ind i et andet tog med 69 dræbte. Og vi skal med tog i morgen nat. Livet er farligt. Kødet er skrøbeligt og ånden redebon. Fra Frankfurt til Mombay, og fra Mombay i regnvejlr til indenrigslufthavnen hvor flyet til Goa skulle afgang kl halv syv om

morgenen. Vi fik kaffe og pandekager, og suely blev sur, og jeg filmede lidt for første gang. Så en dejlig, fredelig morgenflyvetur til Goa, hvor taxichaufføren tog os i susende fart gennem irgrønne junglelandskaber som fo`r ind vores bevidsthed som skalpelknive og rensede hjernens fine tråde for al det affald som havde hobet sig op gennem årene i den daglige rutine i Maribo,- Lolland tandklinik, plejehjem, dansk velfærd osv.

Hotellet var lige i skabet. Fugtigt men dog med aircon som suien ikke kan lide, jeg siger. Alle faldt om og sov nogle timer. Jeg gik i swimmingpool i regnvejr. Stranden var formidabel med sindssygt høje bølger og blæst, mens fiskerne søgte læ under palmehytterne.

Vi spiste i et gadekøkken som vi netop var blevet forbudt, og pådrog os vor første mavediarre.

Så blev det tirsdag, og vi skulle til Panji, som er hovedstaden i goa. Vi hyrede "Charly- happy- harpy" som trykkede på en flyvende dinosaur som gav en skrigelyd, ligesom katten børnene fik lokket ind i vores suite og som hele tiden ville have mad,

som suien købte til den i supermarkedet i Calangute. Nå, men vi skulle til Panji og jeg havde bestemt, at vi ikke skulle have chaufføren med hele dagen, fordi det ville være rarere, at vi kunne bestemme selv hvornår vi ville tilbage o.s.v. Det blev ikke til noget! "Charly- happy harpy" tog over og arrangerede vores tur om til en heldagstur med stop forskellige steder hvor han havde aftaler om kommission. Det var også i orden, men selve turen var ikke i orden, for mage til kørsel har jeg

sjældent været ude for. Fuld fart på hele tiden. Hasarderede overhalinger ustandseligt, så man sad med hjertet helt oppe i livet, hvilket jeg gentagne gange gjorde ham opmærksom på. Så satte han farten ned i nogle sekunder for snart efter at sætte af i en syg overhaling frontalt mod en stor modkørende lastbil. Pyha, det var ikke rart men vi kom frem og fik parkeret udfør en dyr butik, som solgte udskårne figurer og silkekjoler og alt muligt andet dyrt turistragelse. Vi skulle blot gå ind og se os omkring, så ville han kunne parkere gratis udenfor hele dagen, sagde han.

Så vi gik ind i butikken, som var stor og rummede utallige udskårne figurer, stoffer i alle farver og mønstre og en lille elefant i midten af rummet til at sidde og vente på. Suely og Suien gik straks i gang med at se på klæde som skulle blive til en kjole. Jonathan var stærkt optaget af et skakspil fremstillet af kamelknogler, og jeg gik rundt og filmede det hele. Da der var gået et stykke tid og jeg mente vi havde set nok til at vores chauffør kunne få sin parkering gratis, henvendte jeg mig til pigerne, som nu stod omringet af flere ekspedienter alle travlt optaget med at fremvise farvestrålende stof som skulle bruges til en kjole til Suien. Jeg spurgte forsigtigt til prisen og fik nævnt et svimlende tal, som øjensynlig ikke generede de to damer. Da greb jeg ind og sagde: - Nu går vi! Og så i det samme skuffelsen sænke sit mørke slør over damernes ansigter.

Vi kom ud og jeg fik under noget besvær fra en "hjælpssom" inder trukket 10.000 Rp fra en hæveautomat.

Nu skulle byen indtages. Et medbragt lille kort angav en spadsererute som dog ikke var ganske nem at finde begyndelsen på. Alligevel gik vi i gang med første punkt, den altdominerende hvide kirke oppe for enden af en stor bred trappe. Vi må nu huske på, at temperaturen efterhånden var nået op på et stykke over de 30 grader, og det var fugtigt så sveden sprang os af panden og løb i strømme ned ad ryggen. Vi fik da slæbt os op til indgangen, som viste sig at være låst. En bæk ude ved siden af

gav os plads til at sidde og puste ud efter den anstrengende tur opad. Fotografiapparaterne kom frem og billeder blev taget- nok mest af os selv i forskellige positioner med byudsigten som baggrund.

Så begyndte spadsereturen rigtigt, idet Suien havde lokaliseret en vej som stemte overens med den på kortet.

Vi gik langs med små portugisiske huse og kom til en skrædders indgang. En smal trappe førte op til et lille værksted, hvor en mand sad og syede på en symaskine. Vi spurgte ham om han lavede kjoler, og han svarede, at han kun syede for mænd. Inde ved siden af lå en kvinde og sov. Han pegede derind, og sagde, at hun syede kjoler. Suely gik derind og det var kun nødtvungent at hun fik et svar ud af kvinden. Hun foretrak helt tydeligt at sove videre, så efter at have forstået, at der ingen kjole blev syet her, gik vi videre.

En sidegade førte op til et smukt dekoreret, men meget forfaldent hus af portugisisk oprindelse. Her blev atter fotograferet, bla.a. en hane som havde anbragt sig højt oppe i en vindueskarm, og som overlegent så ned på os dumme turister!

Ned mod havnen og købe souvenirs, en stor blå hat til Suien, og en lille nøglering til Jonathan. Suely købte postkort.

På store skilte blev der averteret om elefantsafari, og børnene skreg, at det ville de gerne, men damen i kontoret var vrangvillig og stak os brochure som svar på vores spørgsmål.

Nu begyndte jagten på simkortet! Det var således, at Jens ville

have adgang til internettet ligesom han havde det derhjemme. Suien ville også gerne på nettet på en af de små computere, de havde købt lige før de rejste til Indien. I Telenor havde ekspedienten sagt at det godt kunne lade sig gøre at købe et simkort i udlandet og så bruge det i den lille dongle som man havde det danske simkort i. Jens henvendte sig i en lille bod, hvor der blev averteret med, at man kunne købe kort til mobiltelefoner. Det var meget svært at komme til, for der stod en hel kø af folk, som alle ville i kontakt med damen i boden. Hun havde meget

travlt med at sortere alle de forskellige papirer som det var nødvendigt at udfylde, før man kunne få et taletidskort. Jens kom efterhånden nærmere i køen, men hele tiden var der folk som pressede sig frem foran ham, idet de stak en pengeseddel ind mellem de ventende, og brugte den som kniv til at skære sig igennem og frem. Jens blev irriteret, og sagde noget til de masende mennesker, men de reagerede ikke på hans henvendelser. Tilsidst blev det ham for meget, og han råbte til damen sit ærinde. Hun hørte ham, og resultatet blev, at det var et helt andet sted end hos hende, man skulle være, hvis man ville have et simkort, når man var udlænding.

Afsted igen i det tætte menneskemylder. Nu hen mod "Vodafon", som af en venlig herre i køen blev udpeget som stedet, hvor man kunne få mobilt bredbånd.

Her sad en sød dame, som informerede os om hvorledes vi kunne komme på nettet. Vi skulle blot have et fotografi, en kopi af et af vores pas, og en underskrift af en person som kendte os her i Panji. Det skulle være nemt nok. Vi kunne nok få vores taxachauffør til at bekræfte hvem vi var, så vi gik tilbage til stedet, hvor han havde parkeret, og fortalte ham om situationen. Først var han ikke særligt villig, men da vi bedyrede at han ikke skulle holdes ansvarlig for noget, gik han med på forslaget. Så atter for vi tilbage i menneskemylderet mod "Vodafon"s office, nu i rimeligt håb om at det endeligt måtte lykkes at få det forbandede mobile bredbånd! Men da vi kom ind i butikken viste det sig, at chaufføren alligevel skulle holdes ansvarlig med hensyn til abonnement og betaling. Og det ville han selvfølgelig ikke. Jens gik agurk over al den spildte tid og bankede i sin arrigskab hovedet ind i en cementsøjle så det sortnede for hans øjne. I det øjeblik gik der et lys op for ham, og han udbrød: - Dette er så sandelig et sammenstød med det Indiske bureaukrati! Folk rundt omkring ham så forskrækket op, og det lod ikke til at de billigede hans påstand, men for ham selv var der ingen tvivl: - Det var en veritabel mur, han var stødt ind i!

Charly “Happy-harpy” ville nu have familien ud på en båd, hvor der var disko, sandsynligvis fordi han fik kommission af selskabet, der drev skibsfarten. Men det ville vi ikke. Vi ville meget hellere køre ud og se det gamle Goa. Så ville vi spise, når vi kom tilbage til Panji. Charli mente at det var for sent at tage derud, men vi insisterede, og snart var vi i silende regn ad mudrede veje af sted mod “Old Goa”

Da vi endelig kom derud, var vi blevet et tæppe rigere, som “Mammy” havde investeret i under et besøg på vejen i et center for ægte tæpper, som ligeledes var i kommission hos Charly. Det var meget underholdende at betragte, hvorledes handlen spændte af, og Jens optog store dele af de frem og tilbagegående prisdrøftelser på sit lille digitale HD-lommekamera.

I mørke og styrtregn ankommer de til Gamle Goa. Jens ønsker sig kaffe, og en søvrig kiosk skråt overfor den store oplyste kirke tilbyder udsolgt ditto, men sælger i stedet energidrik til alle plus nogle tørre kager, der nedsvælges i andægtighed, medens Suien tager billeder af katedralen. Hjemturen er bare sort mørke og regn indtil Panji nås, og den festligt oplyste restaurant, som også er Charlys opfindelse, med liveriklædt turbanherre med paraply som tager imod os, dukker op i regndisen.

Her indtages et pragtmåltid med alskens indisk skålmad af ganske hot kvalitet. Børnene spiser med oplagt velbehag, om end det til tider bliver en kende for hot!

Bagefter bliver vi fotograferet af tjeneren og diskuterer om vi også skal betale for det. Det skal vi ikke, for da regningen kommer-og den er ikke slem- får vi et nydeligt billede af os alle- sammen indrammet i restaurantens logo, så alle der ser det, kan se hvor de skal gå hen og spise næste gang.

Vi bliver i ganske god fart bragt hjem til vores dejlige lille lejlighed med indienskortet på væggen, den regnglatte terrasse, myggene og fjernsynet med wrestling og cartoon som Jonathan straks kaster sig over. Inde i soveværelset bliver jenses madras trukket ud under sengen og myggenettene arrangeret for natten.

Den næste morgen er der morgen buffet nede ved stranden i den store overdækkede restaurant. Der er et langt bord ved væggen, hvor der længst til venstre står en kok bagved, parat til at tilberede omeletter eller "scramblede eggs" i forskellige varianter. Så er der dahl i et stort fad med nogle små brød eller risboller til. Så er der marmelade og margarine. Marmeladen er i en skål med folie over, som dog ikke slutter helt tæt, så fluerne summer lystigt omkring den. The får man ved at hælde varmt vand over breve, kaffe ved at hælde varmt vand over noget de kalder nescafe, hvad det tydeligvis ikke er.. Jonathan spiser scrambled egg, Suien prøve Dahl med ris boller. Suely spiser omelet med urter, jeg får ligeledes en omelet og dertil ristet brød med syltetøj. Vi spiser alle yougurttabletter for maven.

Juicen har sin egen historie: Jens har nemlig læst, at man ikke skal drikke juice som er lavet af presset frugt, men kun færdigfremstillet fra flaske eller dåse. Så han går hen til en af mændene som arbejder i restauranten og beder ham om at hælde ananasjuice direkte fra en dåse, han har stående og ned i deres glas. Jens peger på sin mave og forklarer noget om manglende modstandskraft hos folk fra Europa. Tjeneren gør som ønsket, men Jens bemærker med en vis irritation at han lige før han hælder juicen op, tørrer hen over hullet i låget på dåsen med juice med en finger, som Jens med en vis uro spekulerer på hvor har været sidst. Han ved jo at indere ikke tørrer sig med papir efter de har været på toilettet. De bruger fingrene!

Nå, men morgenmaden forløber planmæssigt, og mens de andre går tilbage til lejligheden, går Jens ned til stranden, og på vejen filmer han nogle enormt store sommerfugle som sværmer om buskene med de duftende blomster. Så åbner stranden sig med blæst og fiskenet, optrukne både og et lille palmehalvtag hvor nogle fiskere har søgt læ. En hund følger ham et stykke vej ned mod brændingen og havet, som ligger frådende med store tværgående bølger med skum og hvivler og farlig understrøm. Det røde flag står vandret ud i luften. Det blæser kraftigt og vinden synger Jens i håret så han bliver så glad så glad! Sandet er gult og lidt groft. Vandet slår op om hans fødder. Han er hjemme!

Han skal lige op og sige til de andre, hvor dejligt der er nede på stranden. De kommer med, og sammen vandrer de hen langs bølgeslaget som slikker op om deres fødder. Lidt længere fremme ser de en hel menneskemængde som står og nyder de høje bølger. Nogle er sågar i vandet på den måde, at de ligger i havstokken og lader sig overskylle hver gang en bølge slår ind mod land. Det er ikke ufarligt, da understrømmen er stærk, men de holder sig lige i kanten hele tiden. Nu skilles vi. Jens mærker det først og begynder at gå op mod byen. Det er regnen, der med tunge sorte monsunskyer kommer, først med mange hårde dråber, siden mere haglagtig, og til sidst med en vældig altopslugende kraft. Suely og børnene er ikke hurtige nok, og bliver fanget nede ved stranden, hvor nogle damer med paraplyer prøver at holde dem tilbage, for at få dem til at købe noget af alt det tingeltangel som de holder frem. Jens løber så

hurtigt han kan, idet han samtidig ifører sig sit regnslag, op mod en bygning med en trappe som fører op til en restaurant, hvor der er læ. Her står han og venter indtil han kan se Suely og børnene, der nu endelig har fået sig revet fri af de faldbydende damer. De kommer drivvåde op til ham og i tørvejr. Suely får sig en cigaret og børnene en pause.

Ovre på den anden side af vejen der fører op i byen er en nescafe-cafe, som trækker i Jenses kaffetørst. Suely med følge vil ikke med. De går videre og Jens sætter sig ind alene.

Her er en blæser, og snart er hans tøj helt tørt. Kaffen varmer dejligt, og da regnen hører op går han styrket videre. Op igennem hovedgaden, hvor busserne holder, og hvor alle de indiske monsunturister befinder sig. Et par ser tilforladelige ud, og han drister sig til at spørge hvorfor i alverden de tager her til i monsuntiden. -Vi elsker regnen! Svarer de. - Oppe ved Delhi regner det næsten ikke, så vi tager herved for at opleve jorden drikke. Det er et frugtbarhedsritual? -spørger du, og de nikker grinende, og ser hinanden dybt i øjnene.-

Tur skal vi på! Det kan ikke ignoreres. Jonathan spørger hele tiden om hvad vi nu skal. Han har ild i rumpen. Der skal ske noget, så derfor går du langsomt op gennem hovedgaden for at se om der skulle være en heldagstur hen et sted, hvor man kan se dyr og jungle. Store skilte reklamerer med delfinsafari og løver, elefanter og krokodiller. Der går du hen, og løber lige ind i to afrikanere fra Kenya, som sidder og bestiller flybilletter. De kommer lige fra Chennai. Der hvor I skal hen, og du spørger dem om vejret der. -Helt skønt, siger de,- med sol og varme og strande, hvor man kan bade fra. Det beroliger dig, for regnen kan være lidt enerverende. Du spørger om de er rige, siden de kan rejse sådan rundt, og de svarer at de er sådan so and so. Du får også et tip om en god strand, Golden Beach, som du skriver dig bag øret.

Da det bliver din tur, får du af manden at vide, at det jo er off season, og derfor er der næsten ingen turer at vælge imellem. Der er faktisk kun én tur, og den går til en "Spice farm" ude i junglen, hvor man også får lov til at ride på elefanter. Den tur bestiller du, betaler, hvorefter du i roligt tempo vandrer tilbage til Paradis Village Beach Hotel.

Billedet viser "Jens" på vej tilbage...

Her er de andre hjemkommet fra regnturen op gennem byen. De har købt forskellige ting. Sandaler, kjoler og andet godt. Du fortæller dem at I skal på tur i morgen, og især Jonathan bliver glad, da han hører at I skal ride på en elefant! Om aftenen spiser I på roomservice, med ris og chapati og lasagne, som dog er for flydende og ikke rigtig god efter Jonathans smag.

Dagen derpå afhentes I af en ny chauffør som ikke laver så meget halløj som Charly. Det bliver en behagelig køretur langt ud i området, og dybere og dybere ind i junglen. Det sidste stykke må I gå til fods ned ad en bulet sti mod et lille vogterhus, hvori der sidder en vagt og kontrollerer, at I har adgang. Derefter må I gå ud over en bred flodseng, hvor vandebøflerne græsser i dyndet og sorte fugle gør sig til gode med det strømmende vand.

På den anden side er der et stort åbent hus med tag beklædt af palmeblade. Her står guiden og tager imod os. Først får vi dog hver et glas varm lemongrass-the til at styrke os på efter regnturen over floden. Da det er drukket, begiver vi os af sted ind i junglen, ind til alle de forskellige planter og træer som de dyrker her. Der er peber og vanilje, kanel og chili og mange andre krydderplanter som gror rundt omkring jer. Den unge inder, der viser vej er velforberedt og virker intelligent, så det bliver en spændende rundvisning. Han demonstrerer også hvorledes

aberne har været og snuppe en ananas som ligger halvspist på jorden. Aberne selv ser I dog ikke noget til. De gemmer sig, siger han. Et lille træ som vist nok er basilikum er helligt, og bruges som alter, hvor små offergaver og røgelse er anbragt. Blomster med fantastiske farver stråler imod jer, og på jorden kravler små børsteorme med lange hår som er giftige, hvis man rører ved dem.

I huset bagefter turen er opstillet forskellige indiske specialiteter, som I kaster jer over, og så er der slanger nede ved flodbreden som er i færd med at spise små fisk. Kameraerne står ikke stille under hele omvisningen og I tager et utal af billeder.

Da I har spist og sundet jer, går I tilbage over broen op til elefanten som står og venter på, at I kommer. Jonathan og søster kommer først op og ride. Dyret er roligt, og de får en fin tur. Så er det Suely, som skal op på det brede dyr.

Hun hviner lidt, men det går dog. Da elefanten kommer tilbage laver den nogle fodbold-store grønne affaldsklumper som dampende kommer ud af dens røvhul.

Alt dette bliver grundigt foreviget, og kan ses både som video og stillbilleder når I kommerf hjem,.

Dagen efter møder du din familie oppe i byen. Du har netop været inde

hos en rar dame i et lille rejsebureau og bestille togbilletter til først Bengaluru og derfra til Chennai. Du har aftalt med damen, at I vil blive i Bengaluru 4 dage inden I rejser videre til Chennai. Den næste dag skal du hente billetterne og betale. Du går som sagt en lille tur op i byen og møder der Suely, Suien og Jonathan. De er på indkøb og er færdige. Du har lovet Suely at vise hende, hvor du har købt den lille dyb-koger, som du bruger til at koge vand til the og kaffe med. Det er en lille bod helt oppe ved rundkørslen, hvor man kan få alskens små-isenkram. En kvinde finder kogerens frem og sætter stikket i en kontakt for at afprøve den. Hun rækker den til dig, for at du kan mærke, at den bliver varm. Du brænder næsten fingrene, og nikker til hende:-Den er god nok: - Very good, tank you! -Hun pakker den ind i en lille stump papir, hun river af en avis, og giver dig pakken. 40 rupees, siger hun, og du betaler og rækker pakken videre til Suely.

-Hvad om vi tog en richaw op langs kysten til Ajuna? Foreslår du. Alle synes det er en god ide, og du går over på den anden side af vejen og forhandler en pris med chaufføren af en lille gul motorrichaw. I sætter jer alle ind, mens du fortæller om Goas historie og de første hippier, der i 70-erne tog ophold her, og som efterhånden som turismen tog fart rykkede længere og længere mod nord op til Ajuna, hvor de sidste rester af den gamle hippikoloni stadig skulle eksistere.-Suely er for en gangs skyld varm og venlig og læner sit hoved mod din skulder, mens I skumpler af sted ad den hullede vej.

Der bliver længere mellem husene, og det åbne land med rismarker og småjungle træder frem og gør stemningen blandt jer let og behagelig. I når endestationen i Ajuna, som er en lille samling huse med et par restauranter og nogle telte som udgør et mindre marked fyldt med tøj, duge, tæpper, sjaler og smykker, som faldbydes af kvinder i spraglet beklædning, alle ivrigt gestikulerende at vi skal handle netop hos dem "for a good price"

Suien og Suely tiltrækkes af herlighederne, men kommer dog fri af de handlende, og alle samles vi tæt på kanten af en høj skrænt af klipper som brat falder ned lodret i havet. Brændingen er voldsom med store

skarpe klippestykker som bryder bølgerne i kaskader af meterhøje skumsprøjt. Suien stiller sig op med ryggen til afsatsen for at blive fotograferet, og jeg skriger nærmest at hun skal rykke længere ind og væk fra afgrunden. Hun flytter ind og spørger mig, hvad der ville ske hvis hun faldt ned. -Du ville blive dræbt, og mit liv ville være forbi, siger jeg med alvor i stemmen. Og det ser ud som hun forstår. Havet er storslået her ved den høje klippekyst. Ud over denne flade i konstant bevægelse ligger der de tunge regnmættede monsunskyer, som giver styrtsøere af vand fra sig ofte og uophørligt. Lidt længere nede til venstre kan man se, at mange mennesker har søgt ud på en pynt for at nyde det voldsomme hav og de store bølger som kommer susende indover klipperne med vanddamp og støvskyer lige i øjet!

Der bliver en lille palaver, da Suien skal køber bukser og jens prøver at presse prisen lidt for meget. Suely bliver sur og går for sig selv. I andre kommer efter, da buksehandlen må afsluttes uden resultat. Dog når I at købe et fint halssmykke til Jonathan, før I går videre over mod nedgangen til pynten, hvor I også vil ned og føle havet i ansigtet. På vejen bliver I angrebet af hennatovører. 3 kvinder som alle tilbyder jer en god pris for hennabillede på huden. Suien stopper op og begynder at forhandle med en af dem. Du og Jonathan går videre og kommer ind på en terrasse fra en gammel forladt strandrestaurant. Herfra kan I se ned mod stien der fører til pynten. Ved siden af stien er der en lille bod hvor de sælger agurker, majs og ananas. Her ser i Suely, hun råber op til Jonathan, om han vil have en agurk. Han svarer, at det vil han gerne, og at hun bare skal komme op med den til ham. Det er så det sidste I ser til Suely de næste 4-5 timer!

Jonathan går i gang med en tatovering på armen, som I har forhandlet med damen til en rimelig pris. Lidt efter kommer Suien skarpt forfulgt af to andre damer, som begge vil tatovere hende. Der bliver en længere diskussion om pris og hvem der skal udfører bemalingen. Det spidser til,

og du må træde ind. Ganske simpelt stiller du dig op og sætter en auktion i gang. Da damerene står over for hinanden, kan det nok være at prisen rasler ned. De er ihærdige, men det er du også efter at have anvendt forskellige effekter med syge ansigtsudtryk og sladrende lyde, som du håber, ikke Suely oplever, for så var hun blevet sur igen. Men Suely er der ikke, og du udfolder dit bedste talent, og får en deal i hus! Begge børnene bliver tatoveret på arme, hænder og fødder så det forslår, og damerne får deres rupies.

Nu skal I altså finde Suely! Men hun er væk. Først ned på pynten, for det var jo på vej derned at I sidst så hende. Men der er ingen Suely der. Så op igen og rundt blandt boder og telte, hvor du i din stigende panik kommer til at vælte en lille pige, idet du går forbi moderens telt. Du stopper op og tager en pengeseddel op og rækker den til den lille pige. Det er det mindste du kan gøre, tænker du, sådan som du mister opmærksomheden, mens du leder efter din kone. Så tilbage til den første skrænt og teltene med de mange varer, og her er hun heller ikke. Vi løber omkring og skilles og mødes og sætter os ind på en lille restaurant mig og Jonathan, mens Suien foranstalter en ny eftersøgning. Hun kommer tilbage, stadig uden resultat, og vi gætter på at Suely måske har været og set vores dramatiske prisforhandling med tatovørerne, og er blevet sur herover og er gået. Måske er hun simpelthen taget hjem med en richaw!

Vi beslutter os for at vente yderligere en time, og hvis vi ikke finder hende, så at tage hjem.

En time går, og intet sker. Vi prøver at ringe på hendes mobil, uden at få svar. Så prajer vi en richaw og kører hjem.

Meget nervøse og kede af det. Men vi håber jo, at når vi kommer tilbage til vores lille lejlighed i” Paradise Village Beach Hotel“, så sidder Suely smilende og tager imod os.

Vi kører op foran indkørslen og styrter af sted ned til huset. Men hængelåsen sidder i. Hun har ikke været her.

Vi sætter os og venter. Prøver at få kontakt over mobilen. Men det nytter ikke noget. En time går, måske halvanden. Jens begynder at tale om politi og eftersøgning, da telefonen endelig ringer. Det er Suely.

Forbindelsen er meget dårlig:

-Hvor er du henne? Spørger Jens. -Jeg ved det ikke, svarer Suely. En mand kommer til telefonen. Du forstår ikke rigtigt, hvad han siger, men du prøver at bede ham om at få fat i en richaw til din kone, som kan køre hende hjem. Det skratter i røret, og du ved ikke om han forstår. Så bliver forbindelsen afbrudt.

I venter igen en rum tid. Så får I igen kontakt med Suely. Hun siger, at hun er på vej hjem, tror hun nok, og at hun vil gå den lange vej. I aftaler at mødes oppe i byen om en time, og håber det bedste. Det viser sig senere, at Suely har fået et lift hos en dame på motorcykel, og snart efter kan I atter forenes på hjørnet ved rundkørslen, hvor du købte den lille dyb-koger til hende.

Damen i rejsebureauet har ordnet jeres billetter med tog først til Bengaluru og derefter til Chennai. Hun har lovet at du kan hente dem dagen efter. Om aftenen spiser i roomservice-mad som dog ikke er helt efter forventningerne. Jonathan kan især ikke lide lasagnen, men det går dog.

Billetterne bliver hentet af jer alle sammen, og så er turens næste etape klar. I skal køre om lørdagen ved 6 tiden om aftenen. Jeres tog går 8.45, så I har god tid til køreturen. Hotellet er blevet booket en halv dag ekstra, så I ikke skal være hjemløse de sidste timer inden afrejsen. Der

pakkes ihærdigt under en del tumult. Det er første gang at I skal til at bryde op i rejsen. Men alt forløber flot, og alle får deres rygsække fyldt og selv Suelys tæppe finder sin plads i den store sorte taske. Som aftalt holder chaufføren ved receptionen kl 6 og alle rygsække og tasker stuves ind før køreturen til stationen. Som bliver lige så forfærdelig som tidligere taxature i Goa. Man kører simpelthen på mikroskopiske chancer hele tiden. Og presser sig frem med den klare overbevisning, at de andre trafikanter nok skal vige, bare man maser sig frem mest muligt. Hjertet sidder atter helt oppe i halsen på mig som sidder på forsædet, som mændene jo skal her i Indien!

Da vi endelig når stationen Vasco da Gama, er der kun eet at gøre, og det er at åbne bildøren for at den fugtigvarme luft kan trænge ind i airconditionen, og med den de mange ivrige hænder som rækkes frem og vil hjælpe: -Velkommen til Indien, siger jeg og griner, for banegården er et mylder af mennesker. Chai sælges fra små boder, hvor også samosas og andre lækkerier kan indkøbes. I får revet jer fri af de værste "hjælpere" og får bagagen stavlet op lige ved siden af et par betjente som sidder og vogter indgangen til perronerne. Da den ene betjent rejser sig, får Jonathan lov til at sidde på hans stol og passe på rygsækkene, mens Suien og jeg går ud efter chai og noget at spise. Da alt er købt ind, går vi hen ad perronen og placerer os udfør det sted, hvor vores sovevogn skal standse. Der er en række bænke, og her sidder vi og slapper af og kigger på hundene som løber nede på banelegemet og leder efter føde.

Toget kommer buldrende ind, og vores vogn A2 standser stort set lige foran os. Vi får alle vore pakkenelliker stavlet op i kupeen. Der er fire køjer bag et forhæng, og efter en lille byttradehandel med en anden passager som skulle sove hos os, mens jeg skulle sove i en anden kupe, finder vi os tilrette og får anbragt rygsækkene under sæderne og taskerne i overkøjerne foreløbigt. Jonathan vil sove i den ene overkøje, og Suien vil sove i den anden. Suely vælger køje overfor mig, og da vi ikke har mere at spise, varer det ikke så længe før alle kryber til køjs. Jeg sidder et lille stykke tid og ordner rejsedokumenter og skriver, før jeg

også tørner ind.

Toget kører ud gennem den Indiske nat. Vi er på vej til Bangalore. Ugens gamle vinterresidens. Suien traf ham en sommer i Schweiz. Hun samlede græshopper i et syltetøjsglas, og da hun kom ind i huset, hvor vi sad. Rejste UG Krishnamurti sig op og sagde: -Jeg spolerer din datter, jeg giver hende penge.- Og så gik han ind bag et lille forhæng og hentede nogle store schweitzerfrank-sedler og puttede dem ned til græshopperne i Suiens glas. Hun sprang lykkelig ud og ledte efter flere græshopper. Hun var 5 år gammel, og de penge var starten på hendes børneopsparing!

Nu lå du der i din køje og nød den herlige lyd af toghjulenes rullen henover skinnerne, og tænkte på hvordan Suely for lidt siden var kommet tilbage fra toilettet med høje hvin og rystende beskrev hvorledes hendes lille flaske med hånddesinfektion lige så stille var gledet ud af hendes bukser idet hun stod (som man jo gør i de indiske tog) overskrævs over hullet som førte ned til de forbifarende sveller og ned og ud og væk. Chock! Men vi var alle enige om at det kunne have været meget værre om det var hendes pung eller fotografiapparat, som var havnet i toilethullet!

Toget kørte og holdt ved en station, hvor en mand kom løbende og råbte chai! Og jeg fór op fra min køje og ud, og fik mig midt i natten en lille plasticke med skoldhed chai! Så var jeg i Indien, så var jeg hjemme!

Det blev lyst udenfor, mens toget kørte forbi uendelige enge og marker med gullig dis. Jeg kunne ligge og kigge ud af vinduet bag gardinet, lige når jeg vågnede. Nu og da passerede vi en landsby, hvor folk allerede var i gang ved små bål eller over et vaskested, hvor kvinderne sad

foroverbøjede og gnubbede på deres vasketøj. Langsomt nærmede vi os Begaluru. Passagererne i toget begyndte at stille sig op ved udgangen. Børnene blev vækket oppe i deres køjer og Suely gjorde sig i stand til at træde ud i en ny by.

Det første der mødte os i det “virkelige” Indien var et hav af ivrige herrer som alle ville bære vores bagage. Men vi afslog høfligt men bestemt enhver som forsøgte at gribe fat i rygsækkene, så efterhånden fik vi fred til at bevæge os mod udgangen og selv finde den rigtige chauffør, som kunne køre os til det hotel jeg havde uset mig i “Handbook of India”. Han var ellers mere interesseret i at sende os til et hotel han selv havde udpeget, men jeg fastslog, at det nu engang var os, der bestemte. Først havde jeg besluttet mig for et rimeligt hotel i midtbyen, men da vi kom derhen, viste det sig, at det var revet ned. Det eneste, der var tilbage, var en faldefærdig mur og et rækværk. Beliggenheden var heller ikke for god. Lige ud til en stærkt befærdeet gade med støj og røg! Så stod næste hotel eller “guesthouse” for døren, og vi ræsede derudaf. Det var noget med små hytter, men da jeg kom ind og fik spurgt, viste det sig at de alle var optaget. Nu begyndte chaufføren at pibe. Han ville have flere penge for sin tur, og jeg accepterede et større beløb end tidligere, men så skulle han også køre os til det sted som håndbogen angav var det bedste. Et YMCA sted tæt på en cricket-bane, hvor man ifølge beskrivelsen kunne sidde og se cricketkampe fra værelsesvinduerne! Det tog godt og vel en time at finde stedet. Chaufføren kendte åbenbart ikke sin by særligt godt, så mange var de gange, vi måtte gøre holdt for at spørge om vej, og hele tiden kredsede vi om den store park som ligge midt i Bengaluru, uden dog at kunne finde netop den adresse, jeg udpegede. Men så, da vi havde vendt vognen på opfordring af en richaw-chauffør, og var kørt tilbage ad den vej vi var kommet fra, så pludselig lå sidevejen lige foran os og vi var på bestemmelsesstedet.

Og hvilket bestemmelsessted! En trist udseende, kasernelignende bygning rummede guesthouseet. Jeg sprang af bile og løb derind. Der sad en mand og sov over en disk i et dystert, mørkt lokale. Inde bagved lå

en anden person og sov i middagsheden, og over disken kunne man se priserne på værelser. De var tårnhøje, uvist af hvilken grund. Måske fordi stedet i sin tid for år tilbage, havde været attraktivt, og derfor dyrt. Nu var alt falmet og slidt, og jeg tænkte, at der skulle vi i hvert fald ikke bo.

Nu kom chaufførens tilbud om et hotel, han kendte på tale igen, og for en merpris på 100 rupees og med en lovning om et virkeligt kvalitetshotel til en rimelig pris begyndte turen derhen.

Det hed ”Imperial-Palace” så finere kunne det jo ikke være. Ad snoede gader og i en tættere og tættere trafik af richaws, motorcykler, scootere og cykler puffede og mavede vi os frem til vi endelig nåede målet i en lille smøge midt i den allerældste bydel.

Her blev vi indkvarteret i to værelser uden aircon, men med vifte i loftet og med udsigt i det ene til en mur og i det andet til gaden med al dens larm. Det var nu godt nok, og vi var trætte, så vi tog til takke med omgivelserne og begyndte at pakke ud og arrangerer os på hver sin lille plads. Jonathan fandt straks tv, et og snart genlød stuen af Bollywood film som uophørligt gled hen over skærmen i en lind strøm. Der var også en kanal HBO som senere viste sig anvendelig, når behovet for amerikanske film blev for stort.

Jeg gik straks ned og sonderede terrænet, og fandt hurtigt en bager som solgte små indbagte brød med grøntsager samt vand i plasticflasker. Det bragte jeg op på værelset til de andre, som guffede i sig på trods af den sædvanlige indiske chili.-

Da vi var kommet nogenlunde i orden begav vi os ud på vandring og opdagede snart, at placeringen af vores hotel var helt ideel. Vi var simpelthen havnet lige midt i silke og guldmarkedet, med massevis af små butikker og boder som falbød de smukkeste stoffer, sjaler og sarier. Nu kan det nok være at Suely og Suien fik lange øjne. Snart sad vi alle sammen på gulvet i en fin butik mens Suien var i færd med at prøve, hvordan det er at bære sari. Det var tydeligt, at man fra ekspedientens side ønskede at vi skulle købe, men prisen var så høj, at jeg desværre

måtte skuffe både ekspedienten og Suien.

Så vi gik videre, og så blev Jonathan væk, men så fandt vi ham igen. Han var efterhånden begyndt at blive godt træt af at vente i butikkerne, mens "damerne" prøvede tøj! Så vi måtte gå på opdagelse efter noget at drikke, helst sprite. Men det lykkedes ikke. Kun fandt vi noget blåt tyggegummi, som blev sat til livs i mangel af bedre. Pigerne fandt en hæklet trøje, som de var glade for. - Jeg filmede som sædvanligt med mit lille flade HD kamera alt hvad der rørte sig omkring mig og min familie i det indiske gademylder.

Det var hele tiden aktuelt at kunne komme på nettet og sende og modtage mails fra de ansøgere som havde responderet på min annonce på dental-job. Suien og Jonathan ville også gerne på nettet, og derfor frekventerede de ofte den lille netcafe få meter fra vores hotel nede om hjørnet. Der sad de og gik på Facebook eller spillede, og jeg fik også besørget min post der i starten. Men allerbedst ville det jo være om vi kunne gå trådløst i Indien. Sidst vi havde forsøgt i Panji i Goa var det jo ikke gået så godt, som man husker, men vores netcafevært her i Bangalore var fortrøstningsfuld, da han oplyste mig om at det godt kunne lade sig gøre. Han fik kopi af pas og foto og lovede, at næste dag ville han have ordnet det så vi kunne få en måneds abonnement med fri surf i Indien for 2.500 rupees, ca 300 kr. Jeg slog til med det samme og kom dagen efter ned hos ham og fik det installeret på min lille computer. Fra nu af kunne vi sende mails og modtage og surfe overalt hvor vi var. Det var lækkert! Og det virkede, om end en smule langsomt.

Så var der Safari-turen. Arrangeret af vores hotelvært og varende det meste af en dag. Vi skulle hentes på hotellet om formiddagen og bringes til udkanten af byen, hvor et stort område med løver, tigre elefanter, bjørne og andre vilde dyr lå åbent for de omkringkørende safarijeeps.

Da vi ankom løb aberne frit rundt om vore fødder, og børnene jublede. Suien fik sig en stor lyserød candyfloss, og vi andre forsynede os med kiks og vand inden turen i jeepen skulle begynde. Først var vi alene, men så blev vognen fyldt med japanere som hele tiden grinte højlydt, hvad der straks satte ekstra kolorit på turen!

Og nu gik det i rivende fart af snoede stier indtil første holdt hvor nogle gner eller hjorte græssede. Chaufføren og hans hjælper rev straks vore kameraer til sig og gestikulerede at de ville tage billeder for os. De var meget ivrige, så vi fik næsten ikke lov til at fotografere selv.

Japanerne grinede hele tiden over alt hvad de så. Var det en bjørn oppe i et træ,- aldrig havde de set noget så morsomt, en løve nede ved at vandhul: de var ved at dø af grin! Jeg tænkte på, hvad mon dyrene tænkte når de så den samling bavianer i den tremmebeklædte jeep som kom skumplende af sted under højlydte skrig og skrål. Altimens de fotograferende chauffører stak vore kameraer ud til højre og venstre for at forevige de stakkels fredelige dyr.

De hvide tigre som luntede frem og tilbage langs jeepens sider var et fortryllende syn. Kæmpekatte med cremefarvet sribet pels kiggede dovent op på os. De stod og ventede på at blive fodret, og var nærmet at betragte som tamdyr. Hele foretagendet med safari og jeep måtte nok beskrives som en smule kommercielt, men børnene nød det, og vi fik os et godt grin, da de "hjælpsomme" chauffører rakte hånden ud og bad om penge for at tage vores fotografier. Vi gav dem 100 rupees hver, men det syntes de ikke var nok, hvilket vi syntes det var!

Bagefter blev vi forfulgt af to gamle damer med hænderne fremme. Dem gav vi hver 10 rupees, hvilket de takkede for med overvældende hjertelighed, så her var det nok!

Da vi var kommet hjem til vores hotel skulle vi jo have noget at spise, og da Suely tidligere havde været sammen med Hare Krishna- folk i Brasilien tænkte jeg, at det kunne være spændende om vi tog ud og så deres store tempel, som netop ligger i Bengaluru. Her kunne man sikkert spise god vegetarisk mad, så vi gik ned på gaden og udenfor en guldsmed prajede vi to richaws, som tilbød at køre os derud for 100 rupees. Vi var jo 4 personer, så det blev til 2 vogne, og da jeg havde walkie talkies med, fik Jonathan det ene sæt i hans og Suelys vogn, mens jeg og Suien fik den anden. Således kunne vi kommunikere undervejs i den larmende, tætte trafik den lange tur gennem hele byen ud til templet.

Efter en halv times kørsel hævede den høje spidse kuppel fra templet sig op i det fjerne, og snart var vi ved indgangen og blev sat af. Der var et hav af mennesker, som alle stod i en lang kø, som langsomt bevægede sig opad mod indgangen, hvor de blev visiteret og måtte aflevere deres fotografiapparater, samt tage deres sko af. Vi gik ind i køen, og kom efterhånden op til visitationen, hvor vi afleverede vores rygsække og sko. Her skulle vi betale for at komme videre. 100 rupees hver.

Langsom, langsomt bevægede køen sig opad forbi flere små templer, hvor man hver gang måtte bøje sig og vise andagt, før man gik videre. Det hele var ret vildt med røgelse og myrrah-skær og alle mulige besværgelser og flammer som blev holdt frem mod ansigtet, og pengebøsser som skulle fyldes op af de forbigående. Til sidst nåede vi op i det øverste rum som var ret enormt med alle Shivas forskellige stadier i farvestrålende bemalinger hele vejen rundt i loftet. Oppe ved "alteret" stod en skaldet gulklædt munk med røgelseskar og klokke. Han tog imod folks offergaver og små blomsterbuketter, og ringede hver gang med en lille messingklokke. Vi gik langsomt forbi og kom derefter til et sted hvor munkene solgte bøger om Hare Krishna med Gitaen som hellig bog i alle afskygninger. Her ville Suely købe en bog, og mens hun stod der og forhandlede med munken, idet hun købte Gitaen med fortolkninger, havde hun lagt sin pung tilbage i sin taske, dog uden at lukke den, og netop i det øjeblik så en lille tyv sit snit til at række sine fingre ganske forsigtigt ned i tasken og fremdrage Suelys tegnebog med penge, kørekort og alle kreditkort. Nogle minutter senere,

da vi langsomt gik videre, opdagede Suely det, og hun udbrød et skrig: Min pung er væk! Min pung er stjålet! Hun begyndte at græde, og jeg fo`r straks frem til den nærmeste kontrollør og nærmest skreg ham ind i øret: - My Wife has lost her purse, it has been stolen! You must help us! Og straks kom flere vagter til, hvorefter Suely blev ført ind i et kontor for at fortælle nærmere, hvad der var sket, stadig grædende.-

Jeg havde gudskelov mine kort med telefonnummer til banken, hvor man kan spærre sine kreditkort, og drejede straks 0045 til Danmark, hvor jeg fik fat i en sød dame, som øjeblikkelig lukkede for alle Suelys kort. Det lettede lidt, men da Suely lidt efter kom tilbage, var sorgen over tabet af hendes dejlige nye tegnebog med kørekort, penge og andre personlige papirer, stadig lige stor. Vi gik tilbage gennem mængden af bedende mennesker, og kom godt nok i tanke om de mange skilte som hang overalt, og som på det indstændigste advarede om lommetyve på hele templets område! Vi var bare naive, og havde tænkt, at på sådan et helligt sted kunne man da ikke stjæle! - Men måske var det alligevel hele konceptet med tilbedelse og pengegriskhed, der tilskyndede til tyveri,- hvad ved jeg.- Vi fik i alle fald vores vegetariske mad, som var upåklagelig, og kørte derefter noget slukørede tilbage til hotellet i en richaw. Suelys humør var på nulpunktet, og hele Indiensturen så ud til at gå grundigt i vasken. Vi sov uroligt den nat.

Næste morgen skulle vi så ud til Bull-templet, og da jeg stod og aftalte med hotelværtten om transport, ringede telefonen og det var til mig. Jeg troede først, at det drejede sig om vores flybilletter, men blev klar over at det var fra Hare Krisna templet der blev ringet. -De havde fundet Sauelys pung! Godtnok uden penge, men med alle kort og papirer intakte. Hurrah, hurrah, og op og fortælle det til hende, og hvor blev hun glad! Vi aftalte at vi skulle hente den om eftermiddagen, og så kunne vi spiser derude igen.

Bulltemplet var en stor sten formet som en tyr inde i et rum med hvide hvælvinger. En hindu-præst stod med røgelse og tog imod vores offergaver, som vi havde indkøbt inden i en lille bod ved indgangen. Det var blomsterranker, som egentlig skulle have været givet til tyren,

men jeg gav dem nu til pigerne,-suien og suely- da jeg mente, at det var mere passende! Udover blomsterne var der røgelse og nogle kokosnødder, som vi dog ikke fik afleveret, og som derfor blev spist af to køer som stod udenfor templet. Måske et bedre offer end til den store sten-tyr! Da vi var færdige med ceremonien og de obligate 100 rupees var afleveret i præstens skål, fik vi allesammen et rødt mærke i panden og kunne nu se ganske klart ud gennem vores nye "tredje øje" Det så vi straks da vi ved foden af trappen som førte op til Bull-templet fik "øje" på en lille dreng med øjne som Shiva selv, der stod og solgte runde skabeloner til at tegne de herligste mønstre, når man dryssede mel-kalk på dem og gned det ud over fladen hvor mønstret så fremtrådte, når man løftede skabelonen væk. Smukke blomster og slangeformede figurer, fugle og fantasidyr kunne man fremtrylle, og drengen var rigtig dygtig til det. Suien købte et sæt som hun ville prøve at lave

mønstre med på sine vægge i det lille hus, hun bor i. Jonathan blev selvfølgelig fotograferet ved siden af drengen. De var nemlig jævnaldrende, så Suely syntes det var et godt billede!

Der var en park oppe bagved templet med nogle store klipper som viste sig at være befolket af par af begge køn som vist nok brugte stedet til stille hyrdetimer. Vi gik forsigtigt derop og Jonathan ville selvfølgelig prøve at springe ned 3 meter fra klipperne! Jeg fo´r over ham og råbte:- Nej, det må du ikke, du kan jo slå dig, hvis du falder! Men han insisterede, og vi kom overens med en aftale om at han måtte glide langsomt ned ad klippesiden, hvilket han gjorde! Vi havde walkierne tændt, så jeg gik tilbage før de andre, og da jeg nåede et sted hvor der stod en stol udenfor et lille hus satte jeg mig og kaldte de andre op: - Sidder på stol ved indgangen, skifter- og så vidste de hvor jeg var og kunne finde mig igen. En ældre herre kom frem fra huset og satte sig ved siden af mig. Han tændte sig en bee gee som sendte sin milde velduftende røg hen imod mig. Jeg smilede til ham og spurgte om han kunne undvære én til mig, hvis jeg måtte købe, men han forstod ikke engelsk, så jeg måtte nøjes med duften. De andre kom gående hen imod os og fik et varmt smil fra den gamle mand. Så rejste jeg mig, og vi gik

videre.

Det viser sig nu, at det ikke var efter Bull-templet vi hentede Suelys pung som de havde fundet ude ved Hare Krishna, men efter safarituren. Der er lidt kludder i kronologien, men skidt med det, vi tager historien nu:- Vi tog atter ud til templet, hvor pungen var blevet stjålet, og blev vist hen i receptionen, hvor vi blev sat til at vente. Mærkelige munke løb til og fra og endelig kom manden som havde hjulpet Suely da det skete, og han havde pungen med, og det hele på nær pengene- var i den, og Suely var så glad, så glad. Så vi gik befriet fra alle byrder ned og spiste dejlig vegetarisk Hare Krishna mad. Og i alle højtalerne på hele området genlød det ustandseligt af hymnen: Hare Hare Hare- Krishna Krishna Krishna, så suien nok mente, at var folk ikke skøre før de kom her, så skulle de nok blive det! Da jeg lidt senere skulle på toilettet fo´r jeg da også vild og havnede i et lille rum med en masse munke som alle stirrede intenst på mig, som for at vise hvor meget jeg trængte til en “omvendelse”. Jeg slap dog fri ved egen hjælp og kom op til de andre på overfladen, og så tog vi hjem.

Men altså, efter bulltemplet skulle vi jo spise, og vi havde på vejen derud passeret en MacDonald, som børnene jublende forkyndte, at der skulle vi sandelig spise til aften. Som sagt så gjort, og vi vandrede da fra templet ad mudrede, itutrådte fortove langs med den store støjende hovedgade hen til rundkørslen hvor MacDonald var placeret. Hu hej hvor det gik inde i den airconditionerede restaurant. Knap havde vi bestilt vore burgere og vegetariske vraps før de stod for næsten af os. Vi fandt et hjørne med et ledigt bord, og gnaskede rigtigt i os.

Men der var ikke tid til at drive den af. Så snart vi var færdige måtte vi af sted igen, for samme aften havde vi billetter til expressen med sovekupe til chennai. Vi forlod MacDonnalds lette aircon-atmosfære og trådte atter ud i Bengalurus trykkende aftentrafikatmosfære, hvor biler, richaws og motorcykler og scootere kæmpede om pladsen i rundkørslen foran os. Der holdt en række richaws lige udenfor, men ingen af førerne kendte vores hotel, eller også forstod de ikke engelsk. Pludselig lød et

brag ude fra gaden og en kvindelig scooterfører blev torpederet af en richaw og blev slynget hen ad asfalten. Gudskelov havde hun styrthjelm på (hvad mange, ja langt de fleste indere absolut ikke brugte!) og hun kom derfor intet til. Trafikken standsede straks omkring hende og mange tililende var hurtigt parate til at hjælpe hende op. Vi åndede lettet op, og snart efter fik vi fat i en richaw som kendte destinationen, og som bragte os sikkert tilbage til vores "Imperial Palace" hotel.

Nu blev der pakket i en fart, for vi skulle være på banegården om 2 timer. Vi løb til og fra i det ene værelse. Det andet havde vi måtte opgive da klokken blev 12. Men vi blev da færdige og kom, godt hjulpet af 2 richawschauffører, den korte vej til Bengalurus centralstation, hvor vi satte os til at vente mens vi fik chai- og kiks som også blev en stakkels træt hund på perronen til del. Suien havde et stort hjerte for Indiens hjemløse hunde og katte. Altid måtte hun fodre dem og snakke lidt og hygge. Det kære barn! I øvrigt var både Suien og Suely og Jonathan nogle ualmindelig gode rejsende. De tilpassede sig straks de allervanskeligste forhold og mukkede ikke selv når det til tider var hårdt det hele.

Heller ikke nu, hvor vores kupe´ viste sig at være en af de dårligste, fordi den lå helt nede i enden af vognen, og der var kun plads til de tre af os. Jens var blevet anbragt hos nogle herrer længere nede ad gangen, og det var jo ikke så godt. Men vi arrangerede os sådan at Jonathan og Suien sov i samme køje, Jens i den anden underkøje, og Suely i køjen over Jens. Så gik kabalen op, og på trods af køleskabstemperatur fra airconditioneringsanlægget, og et gardin som ikke virkede, kom vi da helskindede gennem natten og vågnede noget fortumlede kl halv syv ved at toget kørte ind på Chennais banegård.

Her kan det nok være, at man havde ventet os! En hærske af dragere faldt over den lille familie og hev i vores rygsække og ville bære og køre os hen til netop deres helt fantastiske og sindssygt billige hotel. Vi sled os fri og kom med megen møje helt ned i den store ankomsthall, hvor folk var stuvet sammen i klynger der lå og sov på gulvet overalt. Vi havde ellers aftalt, at vi denne gang ikke ville lade os overtale af den

første den bedste som tilbød at hjælpe os, men da vi var trætte efter en tung nat, tog Jens alligevel fat i fyren som havde været mest ihærdig, og spurgte ham hvor meget han skulle have for at køre os til Mamalapuram. 2.500 rupees, sagde han. Jens mente det var alt for meget, og sagde at han ville hen til prepaid taxi. Fyren sagde, at der var lukket og at de først åbnede kl 8. Så spurgte Jens en anden fyr som stod lidt i nærheden, hvad han skulle have, og han sagde også 2.500 rupees. Altså ingen forskel, altså må prisen være rigtig, tænkte Jens og slog til. Men det skulle han nok ikke have gjort, for da de kom ud viste det sig at begge fyrene hørte til den samme chauffør! Altså rent fup det hele! Nå, men nu havde vi sagt ja, og bilen var da også rimelig pæn, men chaufføren var en børste, der straks forlangte ekstra betaling for airconditionering, hvilket vi selvfølgelig afslog. Men hvor han dog kørte ubehageligt. Ustandselig kørte han alt for hurtigt og pressede sig med 130 km i timen frem mod den øvrige trafik. Det var skræmmende at sidde og vente på døden hvert sekund i halvanden time uafbrudt. Det var bare for meget! Så da vi endelig nærmede os Mamalapuram og han nu også forsøgte at lokke os ind på et af ham bestemt hotel, sagde jeg koldt: Shiva Guesthouse! That is our goal! Så nødtvungent måtte han ind til siden og spørge hvor det lå. Da vi endelig ankom var der ingen drikkepenge selvom han rakte hånden ud efter flere penge. Han kørte surt bort, og er måske slet ikke i live mere, med den kørsel han udførte!

Shiva guesthouse viste sig til gengæld at være lige netop hvad vi havde brug for. Et dejligt stort airconditioneret værelse på 3. sal lige under tagterrassen. Hvor resten af familien straks faldt på hovedet i søvn på de bløde springmadrasser i den kølige luft.

Jeg kunne ikke sove, men satte mig ned ved et bord i en lille restaurant og fik en kop kaffe. Og snakkede med en amerikansk pige, som priste stedet og hotellet i høje toner til min store tilfredshed.

Vi var ankommet til Indiens østkyst med sol og hav til at bade i. Med fredelige små gyder og rolige mennesker. En del franske turister og ellers ingenting. Himmel og hav hvor lykkeligt!

Jeg græd lidt af glæde, og gik så op til de andre og sov et par timer.

Endelig var vi kommet frem til rejsens yderpost. Tværs over hele Sydindien var vi rejst med tog og var nu ude ved havet igen. Her var monsunen endnu ikke nået, og her skinnede solen fra en næsten skyfri himmel. Her var varmt, men ikke trykkende, og da jeg havde hvilet mig lidt trådte jeg ud i forgangen, hvor en smal trappe førte op til husets tagterrasse. På vej op skulle jeg passere et lavthængende stykke mur, som jeg selvfølgelig bankede hovedet ind i med et brag. Gudskelov havde jeg kasket på, og det tog noget af fra slaget. Ud gennem den lille dør og op på taget for at se ud over den lille by på den ene side, og havet og stranden på den anden. Store sorte fugle skræppede op i luften over mig, og utallige guldsmede sværmede hen over den bagvedliggende have. Jeg satte mig på en bænk deroppe og lod tankerne falde til ro. Det havde været nogle sindsoprivende dage indtil nu. Men her i Mamalapuram skulle hvilen falde over os. Vi skulle bade og slappe af og rigtig komme os før vi atter måtte pakke og rejse videre. Det lå helt fast i min tanke. Og sådan blev det også.

Hver morgen allerede kl halv seks vågnede jeg. Kunne ikke sove når lyset trængte ind gennem gardinerne og fuglenes morgenlyde kaldte på mig. Jeg tog mit badetøj og et håndklæde og gik gennem den morgenfriske by ned til stranden. Der var tomt på nær en russisk dame og en ældre herre med langt hvidt skæg. Damen sad stille og mediterede over solens lys og de drivende skyer, og herren med skæg stod i vandkanten og holdt sine hænder løftet og sammen foran sit ansigt som for at takke for morgenens skønhed. Jeg trak i badebukserne og bevægede mig langsomt ud i bølgerne. Vandet havde netop den temperatur som svaler uden at fryse, og med et velbehageligt gys lod jeg min krop nedsænke i elementet. Svømmede ud til første revle og lå og flød, mens jeg lod blikket bevæge sig med skyerne over mig. Havet elsker jeg. Det renser både sind og krop, og som nyfødt stod jeg op af vandet og begav mig ud langs strandkanten i det fine gyldne sand. Snart løb jeg mens jeg baskede med armene, snart stod jeg stille og lod armene snurre som propeller i rasende fart rundt og rundt og rundt. Den russiske

damen, hvem jeg tiltalte og fandt ud af at hun var russisk, sendte mig et smil, og herren med skægget lod aldeles som ingenting ved synet af alle mine krumspring. Jeg selv var bare væk i en sufidans så berigende så berigende.

Op gennem gaden, hvor kvinderne stod ved vandposten og fyldte deres vandkrukker, som de bar væk hvilende på hovedet, og hvor den gamle kvinde var i færd med at lave de skønneste mønstre foran indgangen til sit hus med mel som hun dryssede ud fra hånden i sirlige cirkler og spiraler.

Morgenen er altid god at gæste. Da jeg kom tilbage til hotellet sov de andre stadigvæk. Jeg satte mig på min madras på gulvet og gav mig til at svare på mine mails.

Billetterne til hjemrejsen var således indrettet, at vi skulle tilbage til Goa for at flyve op til Mumbai, for at flyve hjem. Det var noget vanvittigt, da vi faktisk skulle slutte turen i Mumbai, så hvorfor skulle vi først til Goa for derefter at flyve tilbage til Mumbai, hvor vi kom fra. Jeg ville prøve at få hjemrejsen til at starte i Mumbai, og annullere turen fra Goa og op. Jeg fik også talt med forskellige ansatte i Jet Airline og Swiss, som alle sagde, at det godt kunne lade sig gøre. Derfor annullerede jeg turen fra Goa til Mumbai, men det skulle jeg nok aldrig have gjort, for dagen efter, da jeg tjekkede vores flyconfirmationer, var der poppet en WARNING op som sagde, at alle reservationer for hele hjemturen var annulleret! Det løb mig koldt ned af ryggen. Hvad skulle vi nu gøre? Og i nogle dage hang der en truende sky hen over vore hoveder. Jeg besluttede mig for at møde op på kontoret i Chennai lufthavn, når vi skulle videre til Poona, og lagde derefter problemet på hylden for ikke at ødelægge opholdet i Mamalapuram.

Morgenmaden indtog vi på den lille restaurant lige overfor Shiva Guesthouse, vores hotel. Der var pandekager med sirup eller syltetøj, ristet brød med marmelade, kaffe og the og røreæg til Jonathan. Suien og jens fik yougurt med mysli og frugt d.v.s. papaya, mango og ananas skåret i stykker med honning ovenpå.

Der var altid mange mennesker af forskellige slags, franskmænd israellere, og en dag sad der minsandten også to danske unge piger, som var på tur med rygsæk rundt i Indien. De boede på et lille pensionat i nærheden og betalte kun 600 rupees for et dobbeltværelse. De havde også oplevet, hvorledes de indiske mænd var nærgående og irriterende overfor lyshårede piger.

Men da de var to kunne de magte det. Det var værre hvis man rejste alene. De havde også arbejdet frivilligt på et børnehjem, før de begyndte at rejse rundt.

Når vi så havde spist, gik vi op og tog vores strandting, og da vi passerede en lille bod på vej ned til havet købte vi også nogle flasker vand og små kiks til at spise når vi havde svømmet. Jonathan og Suien er jo gevaldige vandhunde, så så snart de så deres snit til det sprang de på hovedet i. Bølgerne var ikke så høje og ondskabsfulde som i Goa, men alligevel skulle man nok passe på. Der var en farlig understrøm, havde "Indian Handbook" fortalt, og man skulle ikke gå længere ud end til navlen. Derfor var Jens også over dem, da han så, at de allerede var på vej ud til anden revle, længere end nogen af de andre badende. Han råbte ud til dem om at komme ind, og fandt hurtigt et stykke reb i en af fiskerbådene, som blev bundet rundt om Jonathans mave, så Suien kunne holde godt fast i ham. Folk på stranden lo lidt over Jenses anstrengelser, men rebet blev bundet og børnene kom ud igen. Det gik godt en tid, men så blev rebet en gene for svømningen, og så tog de det af igen. Jens måtte så holde øje med dem hele tiden gennem den lille kikkert, de havde fået af Helge.

Der havde efterhånden samlet sig en hel kødrand af indiske mænd, som alle var meget interesseret i Suien, så det blev ofte lidt for meget for den unge dame, men så havde Suely gudskelov fået en ven fra en af forretningerne, som kom ned på stranden og jagede de nysgerrige mænd væk.

Små kiks til 10 rupees pakken med sød creme indeni smagte godt, når man havde ligget og skvulpet længe i bølgerne. Og snart dukkede de første strandsælgere op og begyndte at gøre livet surt for os. De var der hele tiden, og var meget svære at blive af med. Men til sidst lykkedes det på nær et par damer, en ung pige og to drenge, som blev vores venner.

De slog sig ned ved siden af os og prøvede ikke at presse os til at købe. Suely især blev rigtig god ven med den ene af damerne. Så god, at det endte med at hun forærede Suely flere halskæder!

Første aften i Mamalapuram skal vi spise til middag hos franskmanden. Det er en fransk kvinde som har giftet sig med en lokal mand, og sammen har de en herlig lille restaurant oppe over deres hus på en palmebladsoverdækket terrasse. Magelige sofaer og lænestole, puder til at sidde på gulvet ved små lave borde, og almindelige borde med almindelige stole til dem som foretrækker det. Man stiller sine sko inden man træder ind og har allerede der en følelse af hjemlig hygge. Vi anbringer os på gulvet tæt ved højttaleren, som udsender blide indiske toner, som Suely straks bliver interesseret i og vil købe en kopi af cd'en, hvilket aftales til afhentning i morgen. Spisekortet bæres frem og vi kan vælge mellem et utal af delikate retter til yderst rimelige priser.

Jonathan får pizza, Suien ris og kylling, Suely rejer i karrysovs med ris og Jens får blæksprutte skåret i små stykker ligeledes i karrysovs. Der drikkes en stor Kingfisher øl til deling samt sprite og vand. Til dessert en valnøddetærte som børnene dog ikke bryder sig særligt meget om. Og kaffe til de voksne!

Vi er godt mætte og beslutter os til at vende stranden et smut inden turen op gennem den mørke by. I værelset venter HBO på fjernsynet med spændende film som varer den halve nat!

Og sådan går dagene.

Da jeg nu havde besluttet mig for at ende vores tur i Mombay, og for at flyve fra Chennai til Puna, og derfra tage toget ned til Mombay, måtte jeg jo finde nogen som kunne hjælpe mig med at bestille billetterne. Der var et lille kontor oppe i hovedgaden som jeg besøgte. Her sad en venlig yngre kvinde og bød mig velkommen. Hun var straks helt med på vores planer, og gik først i gang med at se om der skulle være togforbindelse til Puna. Det var godt nok en lang rejse på 21 timer, men det betød en stor besparelse på rejsebudgettet, hvis der var pladser. Men,- desværre, så var alt udsolgt, og vi fandt i stedet pladser på Jet-lite flyet til Poona, mandag eftermiddag kl 15.45, med ankomst poona 2 timer senere. Hun sørgede endvidere for at bestille plads fra Poona og ned til Mumbay med tog om lørdagen, så vi kunne nå vores Swiss fly ud af Indien

samme aften. Det skulle så senere vise sig at de togbilletter var købt forgæves. Mere derom senere!

Nu havde vi foreløbig vores rejseplan i orden og kunne fortsætte med at nyde vores varme dage i den lille by. Stranden var selvfølgelig det der trak mest. Her kunne vi slå os ned om eftermiddagen op ad en af de optrukne fiskerbåde og bade og snakke med folk som kom for at sælge eller blot ønskede selskab. Børnene var nærmest konstant i vandet, og vovede sig efterhånden længere og længere ud i de store bølger. Det var ikke uden nervøsitet, at Jens og Suely ofte spejdede efter dem, der langt ude, for at være sikre på, at de ikke var i fare. Men de kom ind, forpustede og lykkelige og fik vand eller sprite og kiks fra de små pakker. Sad lidt, og var så atter ude i vandet og lege med bølgerne. Selv Suely kom i vandet, hvilket hører til sjældenhederne. Hun nød det og dykkede som hun har for vane, dog ikke længere end til første revle, hvor hun kunne bunde!

En aften besluttede vi at vi ville prøve at spise et nyt sted. Lige ved siden af vores hotel lå en restaurant oppe på 1.sal. Et stort hvidt rum med borde langs med en åben altan, hvor man kunne sidde og se ned på folk som gik forbi. Først kunne vi ikke få et bord med udsigt, men der blev et ledigt lidt senere, da to piger rejste sig, og det overtog vi. Der blev bestilt mad. Løgsuppe til forret, og Suely lod sig overtale af tjeneren som fremviste en nyfanget sølvglinsende fisk, til at tage den dyre ret med hvidløgsgrillet fisk. Jeg bestilte nudler.

Da så endelig maden kom, var det en katastrofe! Og vi som var så godt vant fra den "franske" restaurant, kunne nu kun se i øjnene, at her var maden forfærdelig. Fisken var helt sort, løgsuppen tynd og med et stykke hård ost på toppen, og nudlerne slimede. Det var kun Jonathans kylling, der var nogenlunde. Jens beklagede sig højlydt, og tjeneren kom og gjorde afbigt. Han tilbød at lade os slippe for at betale fisken,

hvilket Jens lod ham selv bestemme, hvorefter han tog halv pris!
Da vi havde spist kom der minsandten en dansk herre hen til vores bord og begyndte at berette om sin og sin families tur rundt i Indien. Vi havde godt nok bemærket dem da vi kom ind i restauranten -Dansk, nå her er andre danskere o.s.v. så det var jo sjovt at høre historien. Vi udvekslede erfaringer med hensyn til malariaprofylakse og rejsemål. Hans familie bestod af hans danske kone og to adopterede indiske piger. De havde været på besøg på en indisk institution for forældreløse børn og var derefter taget ud på en længere rundrejse der i alt skulle vare 5 uger. De havde været i Mombay, men var hurtigt rejst videre, da der var alt for dyrt, sagde han. Det var helt mærkeligt at høre dansk herude, og allerbedst: en af de indiske tjenere talte flydende dansk fordi han havde boet i Danmark i flere år! Mens vi ventede på maden spillede Jonathan og Jens Dart, fordi Suely var blevet sur over Jenses sædvanlige højrøstede facon.-

Men vi forlod da restauranten i god ro og orden, dog nu fast besluttede på, at under resten af opholdet i Mamalapuram skulle vi spise aftensmad hos franskmanden!

Næste morgen gik Jens som sædvanligt tidligt ned og tog sit bad i det store hav. Da han kom tilbage så han at den lille restaurant ved siden af guesthouse var fyldt med morgenspisende mennesker. Restauranten overfor var stadig lukket, så han besluttede sig for at prøve den ny morgenmadsrestaurant. Men først ville han hente sin lille computer, for at se om han kunne sidde der og skrive lidt mens han ventede på sin mad. Han bestilte havregrød med yougurt og honning, the og ristet brød med marmelade, og satte sig så til at skrive. Og det forunderlige skete. Ordene kom af sig selv. Det var nærmest mirakuløst. Han behøvede blot at starte, så flød sætningerne af sig selv af sted som en flod, der pludselig har fået plads til at løbe. Han skulle ikke anstrenge sig for at komme til at skrive noget som han kunne mene var "rigtigt" eller som han kunne tro ville falde i andre menneskers "smag" han skrev simpelthen "for sjov" det var en leg. En glidende, legende bevægelse. Da hans mad kom kunne han nyde den med tilfredshed. Det var som om noget i ham var åbnet og nu kunne flyde frit.

Der var en tur til en krokodillefarm. Den ville de gerne på, og det blev arrangeret med en chauffør, at de kunne blive hentet ved 11-tiden. De ville så blive kørt en halv time til farmen, hvor chaufføren ville vente på dem et par timer, for derefter at køre dem tilbage igen til deres hotel. Det var en dejlig nyere bil med aircon, og chaufføren, en yngre inder, var behagelig at køre med. Han standsede ved en lille bod i vejkanten for at de kunne fouragere. Der blev købt vand, sprite og små kiks som det var vanen, og kort efter var de ved farmen. Ekstra betaling måtte erlægges, da de jo ønskede at tage fotografier og filme. Jens var allerede i gang lige da de kom indenfor i området. Det var nu ikke krokodiller han filmede, men hans elskede sorte krager, som var godt i gang med at nyde efterladenskaberne fra de mange besøgende i parken. Et lille smut forbi nogle slanger som lå og sov, og så ud til krokodillerne. Her var hundredvis af dem. De lå nede i indhegnede områder så tæt, at man næsten ikke kunne se jorden under dem. De virkede sløve, men det ved man jo, at krokodiller er. De ligger og samler kræfter til et udfald mod byttet, og kan så fare frem med op til 60 km i timen. Her var der imidlertid ingen grund for dem til at fare frem. De fik mad på faste tidspunkter, samt hvis der mod betaling blev kastet fisk ned til dem. Ern mand spurgte mig om vi ville se dem spise, men jeg mente nok, at vi havde betalt rigeligt for besøget. Til sidst blev vi rigtig trætte af at fotografere og filme de mange krokodiller, og satte os hen under en skyggefuld åben pavillion for at indtage vores medbragte kiks og vand. Da vi kom ud til chaufføren, havde Suien fået et rigtig irriterende stik fra et insekt i parken, og da vi kom ind i bilen var chaufføren bidt af en ækel lille tægelnende edderkop, som sad fast på brystet af ham. Alle skreg og hvinede, og dyret blev flået af og smidt ud gennem bildøren. Troede vi. Måske var den stadig i bilen og ville angribe en af os igen. Især Suely var skræmt af episoden!

Nu var det weekend og Mamalapuram blev langsomt fyldt op af

tilrejsende indere. Især nede på stranden var det slemt. Flere ældre herrer med fotoapparater gjorde ustandselig tilnærmelser til især Suien, som blev omhyggeligt fotograferet igen og igen. Vi blev efterhånden godt trætte af deres indiskretion, og forsøgte at gøre dem forlegne ved at stille os op foran dem og fotografere, men de grinte bare og fortsatte. Da stranden nu var nærmest som et fluepapir var vi glade for, at vi allerede næste dag skulle videre. Jeg gik en tur ned mod det gamle tempel, som ligger helt ude ved brændingen. Her var en del af templet blevet frilagt ved zunamien i 2004. Der var også en meget stor klippe med indgraverede elefanhoveder. Da jeg kom tilbage stod der en mand og ville sælge mig en stenkugle, som var graveret med sagnfigurer fra Gitaen. Det var et meget smukt filigranarbejde, og jeg besluttede mig til at købe. Der blev tinget lidt om prisen, men vi nærmede os hurtigt hinanden så midten mellem de to priser blev valgt, og jeg fik den for 800 rupees. En samtale kom i gang. Han var intelligent og interessant at tale med. Han nævnte "Maya" som al tings grund, og vi forstod på en eller anden måde hinanden, da vi måtte konstatere hvor meget "ignorance" der fandtes overalt blandt menneskenes børn.

Så næste morgen efter en sidste tur i bølgerne, pakkede vi, så det var en lyst. Vi fik også tid til at spise vores herlige morgenmåltid nede på den lille siderestaurant. Her kom en mand ind og satte sig. Han gav sig lige så åbenlyst til at rulle sig en joint, og snart bølgede den søde røg af ganja i store skyer henover bordene. Ingen tog notis af ham, så det gjorde vi heller ikke, men vi fniste lidt af situationen mens vi indtog vores mysli og frugt.

Taxaen som skulle bringe os til lufthavnen var alt for lille til alle vores rygsække. Der blev forsøgt med reb og surringer som ikke virkede alt for solide. Da Jens imidlertid fandt ud af, at han skulle tilbringe en hæsblæsende tur uden sikkerhedssele, som simpelthen ikke fandtes i den gamle spand, stod han resolut ud fra forsædet, hvor han var blevet anbragt og sagde:- Jeg nægter at køre med den bil! Alle måtte ud sammen med de fastsurrede rygsække, og en anden bil, som gudskelov var i nærheden, blev tilkaldt. Her var seler og plads, og snart var vi på

vej mod lufthavnen i Chennai.

Her var det drønende hedt, men Jens helmede ikke før han havde fået billetterne på plads, så de kunne komme tilbage til Danmark til tiden, om end det måtte foregå via Goa.

Ventesalen var kølig, og der var steder hvor man kunne købe nudler og små brød med indbagte grøntsager, så der blev spist og drukket både kaffe og sprite, før udkaldet til Kingfisher airline med destination Poona eller Pune, som det hedder nu om dage. En herlig flyvetur på 2 timer med udkig til store gulgrå monsunskyer og små sprækker af bjergrigt land, efterhånden som vi nærmede os højlandet omkring vores bestemmelsessted.

Da vi landede regnede det. Som sædvanligt, var jeg lige ved at sige, da vi steg ud af flyet. Men vi var fløjet vestover, så det var ikke så mærkeligt, at vi nu skulle være våde igen. Foran ankomstterminalen var alle taxier og richaws linet op, men vi bevarede fatningen og fandt en rolig mand, som kunne have os alle, om end noget af bagagen måtte surres på taget. Til Osho! sagde jeg, for jeg havde booket et par rum i guesthouseet der.

Byen er stor, men efter en halv times kørsel nåede vi frem, efter først at måtte have bilen grundigt checken af både politi og soldater, som have etableret en veritabel vejspærring ind mod ashramen, idet der for få år siden var sket et attentat mod et område kaldet "German Bakery" kun få hundrede meter derfra.

Jens fik stavlet alle rygsække sammen foran indgangen til Osho, og mens de trætte børn og Suely stod og ventede, gik han indenfor. Det var et stort rum med åbning vendende ud mod et grønt vildnis med en buddha-statue lysende op i midten i hvidt marmor. Vandet løb rislende ned ad hele den ene endevægs flade og gave en beroligende lyd. Der sad en enlig person i dybrød klædedragt og tog imod. Jens gik hen og spurgte om de havde fået hans booking, og tilføjede at hans søn var 11 år gammel, og om det gjorde noget. Manden måtte telefonere angående dette, og da han havde fået svar blev det desværre således, at de ikke kunne bo i selve ashramen, idet børn under 12 år ikke måtte være der udover 2 timer hver dag i forbindelse med frokostspisningen. Altså måtte de se at finde et andet sted at bo. Tungt læssede med rygsække og tasker vandrede den lille familie ned ad Koregaon Park under de store

grønne regnvåde træer, skarpt forfulgt af en 1000 tallig skare af sugelystne moskitoes. Nede ved tværvejen sprang to richawschauffører os i møde og tilbød billigt logi lidt længere nede af vejen. Det var en hel lejlighed, sagde de, som vi kunne få for os selv, og da vi ikke havde andet i tankerne udover Surya Villa, som håndbogen anbefalede, så tog vi med dem for at bese herlighederne. Og herligt var det, i hvert fald stort. En kæmpe lejlighed, tom og beskidt. Kun med få møbler og beliggende i en grim karre` med udsigt til mørke gyder og triste facader. Den blev øjeblikkeligt stemt ned, og så kørte vi - efter at Suien havde nydt selskabet af en lille kat, som sad under richawen- tilbage til Surya Villa, og blev indlogeret der på tredje sal i to separate værelser med tv og aircon. Da det var sket, skulle Jens løbe tilbage til ashramen, hvor den sidste af deres tasker, den store sorte, var blevet deponeret hos en mand som passede en butik der solgte dybrøde rober til brug i Osho Meditationscenter. Jens var straks fyr og flamme, og sprang adræt i en fodlang kjortel af maron stof. Så løftede han, da han havde betalt, den store sorte taske op og stavrede let slingrende ved den tunge vægt ud over den stærkt trafikerede gade hvor truthornene fra køretøjerne skabte et lydtrum af totalt kaos, som bare bragte sindet tilbage til øjebliksbilledet, for ellers ville han have været død.

Han sank fuldstændig udmattet om på sengen, da han kom op til de andre, og anede hverken ud eller ind.

Den næste morgen var han tilbage i Osho og satte gang i indskrivningen af sin familie. Jonathan skulle have en mahon kjortel, og i så små størrelser fandtes de ikke. Derfor så han sig hjælpeløst omkring, og straks var der en venlig sannyasin, som tog sig af ham og foranstaltede, at de kunne blive bragt til en skrædder med taxi, hvor der blev taget mål, og så ville kjortlen blive afleveret på ashramen omkring kl 11. Suien var i mellemtiden blevet skrevet ind og kom i gode hænder hos en pige som så ud til at vide, hvad hun gjorde, og efterhånden faldt brikkerne på plads, og det så ud til at vi alle kunne spise frokost sammen iklædt mørkerøde rober.

Det var selvfølgelig et problem, at Jonathan kun måtte være der to timer til frkrost, men som Suien så rigtigt sagde, så var det jo kvalitetstid han kunne få med kun én af os ad gangen. Nogle var til meditation og andre

var sammen med ham. Suien tilbragte eftermiddagen i det vidtstrakte område som er gennemskåret af stier og fyldt med små steder man kan sidde og lade roen dale ned over sig. Og så var der poolen,- men den kommer vi tilbage til. Den fordrer et kapitel for sig selv.

Næste morgen var der velkomst og vi var alle med. Jonathan havde lovet at han ville sove længe og blive på værelset og se tv, indtil vi kom tilbage og hentede ham til frokost. Suien, Suely og jeg begav os af sted som tre mørkerøde lys ad den våde morgenvej med chaivogne og frugtsælgere som var ved at åbne deres små boder. Vi blev budt på kage og vand og blev dernæst ført over i et rum hvor en venlig herre gav tonen an. Den venlige pige som havde introduceret Suien var også med, og så var musikken i gang!

Jens havde allerede tidligt om morgenen længe før de andre var stået op, været oppe i pyramideauditoriet og deltage i den dynamiske morgenmeditation, så han var godt varmet op, da velkomstmødet startede. En gang til skulle han lave meditationen her ved velkomstmødet, og en gråd som også havde været på vej om morgenen, fik nu fuldt løb. Han lå stille på gulvet efter de voldsomme bevægelser i meditationen og dansen, da dybt nede fra hans inderste en følelse af forløsning trængte sig på og ville ud. Med eet så han en cirkel være sluttet. Med et så han, at da han for snart 31 år siden, sad og lod Bhagwan trykke sin finger mod hans pande, og han mærkede denne besynderlige sky af kraft strømme ind i sit hoved, og han så disse eksplosioner af lys fare ud af øjnene på denne mand, som han ikke anede hvem var, ja så så han, at han var kommet tilbage på et højere niveau. Cirklen var en spiral. Og han kunne ikke stoppe gråden. Heller ikke da han bagefter kom ud og så sin datter Suien, så brød det ud igen. Al den tid der var gået, fik nu mening. Han huskede, da han syg af kolera lå på sengen under viften som roterede over hans hoved, og han mærkede dens luft som en mur, som en ufremkommelighed, der efterhånden antog skikkelse af denne mand som kaldte sig Bhagwan, som holdt ham nede. Som sad på ham og forhindrede ham i at rejse sig. Og han prøvede at rejse sig, men kunne ikke kæmpe mod denne kraft, indtil han åbnede sine øjne og så at kraften som holdt ham nede, blot var den lette brise skabt af ventilatoren i loftet. Da så han hvor lidt der skulle til. Hvor let verden bevægede sig. Og han fløj ganske lettet op fra sengen

og ned på hospitalet, hvor en orangeklædt pige greb ham lige i det øjeblik, han besvimeede.

Nu var han her igen. Mange år efter. Med sin familie, sin datter og søn og sin kone og vidste ikke hvordan de ville tage det, sådan at komme ind i disse noget fremmedartede omgivelser. Men han syntes i alle fald, at de skulle have chancen at prøve at se hvordan sådan noget så ud og var. Suely var mest betænkelig, men hun fik en smuk rød kjole og deltog også helhjertet i velkomstmødet. Til frokost kom hun også sammen med Jonathan, og vi spiste den dejlige veltilberedte vegetariske mad sammen med andre deltagere i meditationscentret. Hun mødte sågar en del brasilianere som hun kom i snak med. Suien var absolut den mest interesserede. Hun sprang direkte ind i meditationerne og var med til den store aftenssession i pramideauditoriet, hvor alle var i hvidt. Og så var der jo også lige swimmingpoolen, som lå som en krystalklar åben sø udstrakt under de store grønne træers kroner. Alt var hyperrent og indbydende. Jacuzzi-badet dampende varmt at ligge i og lade tankerne flyde væk og falde til ro. Sauna og bad så lækkert og velduftende som man kunne ønske det, og med indiske mænd der hele tiden gjorde rent efter os, hvor lille en dråbe vi end måtte spille på gulvet! Man var som fornyet, når man trådte ud derfra. Og ovre på den anden side af bassinet lå "Zorba the Buddha" en lille restaurant med chai, frugt og kager til at nyde efter svømmeturen. Her sad Suien og jeg og fandt hinanden i den fælles glæde over de dejlige omgivelser. Lao Tzu var navnet på huset, som jeg også huskede det, hvor manden Baghwan boede, da han levede. Der var stadig en gammel tandlægestol fra den gang da stedet havde sin egen tandklinik, og jeg husker, hvorledes jeg dengang medvirkede til at de kunne få materialer sendt ned fra England. Jeg gik rundt i nostalgisk glæde, men også i vemod

over tidens gang og altings forfald. Jeg mødte en ung pige i Jacuzzien og sprang med en bemærkning om, hvorledes jeg oplevede stedet nu. - En kirkegård, hvor døden festligholdes! For døden, og angsten for den. Ja angsten selv er vel nok den grundlæggende årsag til al smerte her i livet.-Angst æder sjæle op,,- som Rainer Werner Fassbinder sagde det. Og det er jo sandt. Lad os fejre døden som den fornyer den er! Derfor dansen, musikken og de mange meditationer som ryster og rør og smelter og opløser og renses og åbner for al tings forandring. Lad tanken fare, hvorhen den vil, thi livet er altid - ligetil!

Trafikken bølger forbi én, idet man træder ud fra den stille Koregaon Park. Tusindvis af motoriserede køretøjer farer forbi så det kræver stor forudseendehed og beregning at komme til at passere den støjende og stinkende strøm. Ovre på den anden side er store sjallignende tæpper hængt op foran "German Bakery" hvor bomben sprang et mægtigt hul i huset. På den anden side ligger det nye store luksushotel "O" med politivagter og kontrol og skannere overalt. Hver gang en bil kører op over rampen for at komme til hovedindgangen, skal en kontrollør lige hen med et spejl som triller på fire hjul og anbringe det så han kan se om der er bomber skjult under motorblokken. Det er noget trykkende, det hele, men går man lidt videre ned ad vejen kommer man snart til Surya Villa hvor vi bor. I samme bygning ligger en lille boghandel betjent af en ung fyr og en ældre herre. Der er også en lille internetcafe. Her er bøger i massevis, alle med billeder af manden Baghwan. Skrifter trykt efter taler han holdt i Poona da han levede. Jeg spørger den ældre herre om han har en mala, og ganske rigtigt, så trækker han en lille kasse frem fra et skab. I den ligger en bunke kæder med den lille runde skive med Baghwans billede. -du må selv tage en, siger han, og jeg rækker ned i æsken og tager den første den bedste. Bagefter skriver jeg mit sannyas-navn på et papir som bliver gemt i en bog. Jeg hedder Prem Jens.

Nå, men vi kom fra så meget, så vi må nok hellere se at komme videre.

Der er nemlig også to store tykke bøger som netop er udkommet nogle måneder tidligere i anledning af 20 års dagen for dødens indtræden i mandens liv. "20 years anniversary-celebration, står der udenpå ved siden af titlen: "The sound of running wather". jeg bladrer i det andet bind og får øje på billederne fra ligbrændingen med de mange sannyasins som danser og fester omkring bålet. Det slår mig at se mandens ansigt så fredfyldt omspændt af flammer, og jeg forstår igen hvad dødens spøgelse har gjort ved os mennesker.

Vi aner jo i virkeligheden slet ingenting. Vi tror, som man siger, en masse, men ved så forsvindende lidt. Al vores viden er væk, når flammerne får fat. Tilbage er kun ilden. Den hellige ild. For slet ikke at tale om elektriciteten. Bevægelsen. Den åndeløse tavshed, som sitrer og dirrer og står bag alt til evig tid.

Det gik op for prem Jens, som han stod der og bladrede i den store bog. Sener købte han begge bøgerne som tilsammen vejede 3 kilo. En byrde yderlige at slæbe på under denne rejse til Indien.

Penge. Penge. Penge, Det var hele tiden det store spørgsmål. Gentagne gange måtte vi til ATM, som hæveautomaterne hed i Indien. Hver gang blev der trukket 10.000 rupees. Det svarede til godt 1300 kr. Det var et beløb som i Indien i købekraft svarede til i hvert fald det tredobbelte, så vi kunne faktisk tillade os en hel del for de penge. Var der ikke nok, trak vi bare nogle flere! Og da Suely fik stjålet sine kort, måtte Jens lade hende trække på sine. 10.000 rupees hver gang. Det skete nok en 7-8 gange, men så havde vi det også godt!

Jonathan var til gengæld ikke så glad. Vi havde troet, at han kunne være med i poolen i frokostpausen, men her gjaldt reglen også med de 12 år som nedre grænse. Jeg måtte love ham en tur til Poona igen, når han var blevet 12. Men så huskede jeg hvorledes vi i sin tid lånte swimmingpoolen på "Blue Diamond" hotel, når vi ville bade. Fluks tog

Jonathan og jeg hen til hotellet og blev fornemt modtaget af en turbanklædt portier. Hænder viste vej og døre åbnede sig ind til en hal med store krystallysekroner, og elegante møbler. Vi forelagde vores ærinde for receptionen, som telefonerede til ledelsen, som desværre gav afslag på vores anmodning. Men de var meget hjælpsomme, og sørgede for at vi fik en richaw som de dirigerede hen til et sted med en stor pyramide indrettet som diskotek, og med en enorm swimmingpool udenfor. Her fik vi sandwich og liggestole og rene håndklæder og svømmede og sprang i nogle timer. Jonathan skulle ikke snydes for en pool-tur, og jeg og han fik en rar stund sammen.

Mahatma Gandhi Road findes i alle større Indiske byer. Og således også i Poona. Vi skulle selvfølgelig derhen, for her ligger alle de mange butikker og steder med små gyder, hvor man kan shoppe. Chaufføren havde svært ved at finde derhen, mærkeligt nok, men vi blev da sat af ved Georges restaurant som, viste det sig, lå kun få meter fra M.G. road. Jonathan fik straks øje på en sportsbutik, hvor de solgte fodboldstrøjer og shorts. Afsted gik det i rygende fart op i lokalet, hvor en larmende ventilator sat på fuldeste fart nær var ved at blæse os omkuld, da vi trådte ind. Stativerne blev nøje gennemsoget, og snart havde Jonathan fundet et flot fodboldsæt, men Suien havde også fundet sig en smart jakke. Og så var kampen i gang, for vi havde ikke penge til begge ting på én gang. Jonathan blev selvfølgelig sur over, at han ikke kunne få sine ting, men vi besluttede at tage derud næste dag og købe hans fodboldsæt, og så lod vi Suien få sin jakke. Der var dog stadig en vis palaveren omkring "forskelsbehandlingen" men det faldt til ro over et opulent måltid Indisk mad i "Georges Restaurant" bagefter.

I Mamalapuram var Suien blevet antastet af en fyr mens hun badede. Han havde været pågående og til sidst havde han grebet fat om hende og holdt fast om hendes bryster, så hun måtte skubbe ham hårdt væk. Det var ikke nogen rar oplevelse. Jonathan havde også set det, og fortalte hvorledes fyren også havde været fræk overfor ham, og ville bestemme hvad han skulle gøre. Vi talte om det og prøvede hele tiden at undgå den slags mennesker.

Nu i Poona var freden endelig indtruffet. Der var ingen fare på færde, - troede vi. For en dag, da vi sad og spiste frokost kom Suien grædende hen til bordet og fortalte om en hændelse, hun havde været ude for netop for lidt siden, da hun havde været ovre og bade og svømme i poolen. Hun havde siddet i jacuzzi'en og nydt det varme vand og stemningen med de store grønne træer og påfuglen, da en mand satte sig ned ved siden af hende og bad hende rykke nærmere. Helt troskyldigt gjorde hun, hvad han sagde, da hun troede han ville fortælle hende noget vigtigt. Men i samme øjeblik hun kom tæt på, begyndte han at tage hende på lårene. Hun fo' r forskrækket tilbage, og løb op og kom over til os. Hulkende forklarede hun, at hun nu endelig havde følt at hun kunne være i fred der på stedet. Og så blev hun også antastet her! Jeg rejste mig hastigt op. Var meget vred. Spurgte hvem det var. Og da hun kunne udpege vedkommende som værende medarbejder på stedet, blev jeg arrig. Det kunne ikke være sandt. Af alle steder, og så en der arbejdede her. Havde det så blot været en gæst, så havde jeg kunnet forstå det. Hun pegede hen hvor vedkommende sad et stykke fra os. Det var en fyr jeg allerede havde spottet lige da vi kom. Hans alt for "kælne" attitude overfor Jonathan forundrede mig, men jeg slog det hen med tanken om "kærlighed" og "godhed", hvad det jo så i virkeligheden slet ikke var. Så mit instinkt var der ikke noget i vejen med. Senere da Suien og jeg snakkede om hændelsen, erindrede hun også, hvordan hun havde følt et vis ubehag, da manden holdt Jonathan tæt ind til sig. Dette forfærdelige, der skal ligne kærlighed - især i forhold til børn- og som er den rene skinbarlige gang svineri!

Nå, men jeg fo' r op. Havde lige følt en masse for dette sted, og ville ikke lade denne sag gå upåtalte hen. Løb med rasende skridt over i modtagelsesrummet og faldt over en i øvrigt meget venlig herre, idet jeg skreg: min datter er blevet forulempet af en af jeres medarbejdere! Det er simpelthen for dårligt, at I ikke tjekker jeres folk noget bedre! Og så kom en gruppeleder, og siden en anden mand, som jeg tidligere havde haft en rar snak med, og de fik mig beroliget. Vi gik sammen over på et kontor, jeg hentede Suien, og de to prøvede at berolige Suien ved at forklare hvor svært det var at tjekke alle. Vi faldt til ro, og med et sår eller to i sindet bevægede vi os tilbage til frokostbordet. Men maden smagte ikke så godt som den kunne have gjort.

Sidste aften skulle jeg med til meditationen oppe i den store pyramide. Alle var i hvidt fra top til tå. Jeg anbragte mig på en stol og ikke på gulvet, som jeg tidligere havde erfaret var noget koldt! Meditationen begyndte med dans, og jeg nød stemningen så meget, at jeg begyndte at løbe lidt op og ned ad gulvet. Men det skulle jeg ikke have gjort, for straks kom en mand og standsede mig. Det var ikke som i gamle dage, hvor vi hvirvlede rundt blandt hinanden! Nu skulle man blive på sin plads! Det var lidt begrænsende.- Efter forskellige andre ting med at skribe og hoppe, rullede et lærred ned og Baghwan kom til syne med sin skindhat og sin slæbende stemme. Da han begyndte at tale om præsident Ronald Reagan, kom tiden ind i billedet. Årene, der var gået. Ensformigheden, og det stillestående, og efter at have siddet en stund, rejste jeg mig og gik ud og tog mine sandaler på. Og tænk- det var nogle helt anderledes sandaler, end dem jeg kom ind med! Enten var de blevet forbyttet, eller også var jeg blevet en anden!

Dernæst gik jeg ned ad Koregaon Park , og idet jeg passerede manden som solgte kjortler, fik jeg en aftale i stand med ham om en bustur den næste dag ned til Goa. Jeg betalte, og fik at vide, at bussen gik næste aften, og at det var en sovebus, hvor man havde sin køje og kunne ligge helt ned under turen.

Dagen derpå blev der pakket, så det var en lyst. Den store bog om hele historien Baghwan blev hentet nede i den lille butik. Nu var der nok at slæbe på. Vi aftalte, at spise frokost i Koregaon park, hvorefter jeg og Suien tog en sidste svømme-jacuzzi meditation ved poolen og en efterfølgende chai i Zorba the Buddha. Det lakkede mod enden!

Vi havde fået det ene af værelserne den sidste halve dag, for ikke at skulle vente på gaden. Om aftenen kl 7 kom taxamanden, en fåmælt japaner, og kørte os ud til busholdepladsen. Eller rettere sagt,- forsøgte

at finde stedet, for han kørte noget rundt, men til sidst lykkedes det på trods af Suiens ønske om at stå af bilen midt i trafikmylderet for at klappe nogle kære små pattegrise, som sammen med deres mor gik og rodede op i mudderet langs med vejkanten. Vi nåede frem til et dystert udseende område fyldt med store turistbusser, og folk som ventede på at komme af sted. Vi fandt vores bus, og blev noget overraskede over komfortabiliteten af dens indretning. Vi slængede os reverentertalt op i de mageligste senge med panoramaudsigt lige ved hovedpuden! Længe måtte vi ikke vente, før køretøjet satte sig i gang, og mens vi lå og nød de forbipasserende huse og landskaber, sank visheden om rejsens nært forestående afslutning sig langsomt ind i vores sind. Bjerge kom nærmere. Plateauet omkring Poona er højtliggende, og langs hårnålesving gik det med glimt af småbyer som sås nede i dybet.

Bedst som vi var faldet i søvn, rullende og skulpende frem og tilbage efter bussens bevægelser, gjorde den holdt og der blev råbt: aftensmad, ½ times pause! Vi trådte lidt søvnige ud ved en større rastepads, hvor restauranten sydede af travlhed over de mange gæster fra de holdende busser. Forvirringen var total, for kunne vi overhovedet nå at bestille noget mad.- Det blev først til noget chai, men så viste det sig at vi kunne få sandwich og pommes frites, så det bestilte vi. Sandwichene var bare ret frygtelige. Nogle bløde tørre ostesandwich, som kun nødtvungent gled ned, men vi fik da lidt mad og kunne atter bestige vore senge og genoptage den vuggende rejse ned til Panji i Goa.

Morgenen oprandt og allerede kl 7 kørte vi ind i byen, hvor vi fik en taxi til at køre os til et lille hotel, ”Pousada” som straks fangede mine øjne nede i en sidegade med gamle portugisiske huse. Her fik vi et værelse for dagen, og en aftale med taxichaufføren om at hente os om eftermiddagen kl 5, så vi kunne blive bragt til lufthavnen, hvor vi skulle flyve til Mumbai 7.45.

Alle mand lagde sig øjeblikkelig til at sove et par timer, hvorefter vi begav os ud efter morgenmad. Ret forude om et hjørne lå en travl indisk morgenrestaurant, og her indtog vi juice og div. Indiske brød med fyld

som værten anbefalede. Bagefter gik de andre hjem og sov videre, mens jeg lavede en lille ekspedition rundt langs Panjis havnefront og ind i centrum af byen. Her fik jeg øje på en trykkoger, som jeg besluttede mig for at vise til Suely, så da jeg kom tilbage til hotellet foreslog jeg en fællestur, som vi gennemførte, og hvorfra vi hjembragte trykkogeren. Suien blev skuffet, da det gik op for hende, at vi ikke havde penge nok til en halskæde, hun så i en fancy butik! Men det var snart glemt oppe i Georges restaurant, som var et portugisisk sted med mange, meget højtråbende mennesker og en smækforvirret tjener, der dog til sidst lykkedes med at komme med vores mad!

Taxien kom som aftalt, og vi kørte halsbrækkende igen ad de små veje til lufthavnen. Undervejs passerede vi en bus som var kørt i grøften, med oprørte folk rundt omkring, som ventede på ambulancen. Det satte farten ned et øjeblik hos chaufføren, men snart var det glemt, og han speedede op til vanvidsfart igen!

Vi kom dog helskindede til lufthavnen og fik vore rygsække checken ind og sad snart i behagelige stole og drak kaffe og sprite og ventede på at vores fly blev kaldt ud.

Hop-hop-hop til Mumbai, og dernæst en evig køretur fra indenrigs til udenrigs i silende regn proppet op i en bus med hundredvis af unge mennesker som skulle til Europa på studietur. Da vi kom til udenrigs var der prop. Biler, richaws, dragere og rejsende trængte sig alle op mod den lille sluse bemandet med en politibetjent. Alle truttede, og jeg truttede med. Hvad andet kunne jeg gøre? Men Suely blev sur. Syntes jeg var åndsvag, hvad jeg vel også på en måde var...

Nå, men vi kom igennem alle pas og scannerforhindringer, fik købt de sidste indiske cd'er og dvd'er, og sad kl halv et oppe i airbussen fra Swiss med destination Zurich. Om natten så vi film og Jonathan spillede på de avancerede computere, som hørte til hvert sæde. Vi landede tidligt i Zurich, og nu var jeg så tæt på hjemme, at jeg besluttede mig til at ringe til Katrine og få en aftale i stand med hende. Men det skulle være ude i Schweiz, ville jeg mene, så derfor tog jeg mod til mig og forlod

hele rejseselskabet og gik gennem alle kontrollerne og ud i det fri.

Jeg fandt en stabel brædder der lå på en græsbevokset skråning. Her satte jeg mig og ringede fra min mobiltelefon til Danmark. Duften omkring mig var den typiske schweiziske af nyslået hø på en alpegræsgang. Jeg indsnusede den dybt, og fik Katrine i røret. Hun var villig til at møde mig på Hovedbanegården nogle timer senere, når vi var landet og var kørt ind med toget. Så var det gjort, og fuldstændig afslappet gik jeg tilbage gennem tolden og op til de andre og fortsatte rejsen hjemad.

Nu var klinikken på sporet igen. Vi kunne tage de patienter, der var sat til, og jeg kunne få lidt fred til en dagligdag uden stress. Finn tog imod i lufthavnen. Rygsækkene blev slæbt op i toget, og snart sad jeg overfor Katrine i en overfyldt restaurant på Københavns Hovedbanegård.

Den sidste del af turen var kun til Nykøbing. Vi tog en taxa derfra til Maribo. Og så var vi hjemme!

Og det er vi nu. Alle disse ord er skrevet i taknemmelighed over en rigtig dejlig rejse til Indien med Suely, Suien, Jonathan og

Jens

